

Кирота.

1866 г.

Ахъ вий гори, гънки гори —
 Гори Милетински!
 Та щомъ сте змибъ лѣтъ
 Все зелени вие,
 А на азъ съмъ усържила
 Млада и зела?
 И азъ искамъ да не платя,
 Сърце да не кѣсамъ,
 Но какъ ще, или дружески,
 Кой би дѣкъ не плакалъ?
 Дѣ е моята доверъ татко? —
 У въ зана заровенъ.

Дѣ е мойта свидна майка? —
 Трава надъ ней никне.
 Убиха братецъ, ни сестрица
 Да ме порасъуши;
 Едно вѣрно мѣе имахъ,
 И него ми зехъ.

